

Juryrapport

Beste personage

Xander Jongejan - Sal

Dit boek valt in de categorie slow reading en de stijl sluit naadloos aan bij het hoofdpersoonage Sal. Hij is een oude man die door zijn huis schuifelt, naar opera's luistert op zijn buizenradio en het leven bekijkt door een cynische bril. Hij klokt hoe lang hij over het drinken van zijn koffie doet en is blij dat hij met vierentwintig minuten zijn traagterecord heeft neergezet. Iedere woensdag vindt de wekelijkse zwijgpartij bij zijn burens plaats. Samen met de thuiszorghulp zijn dat de enige sociale contacten die Sal heeft.

Een andere, beeldende gewoonte is dat hij 's ochtends de kruimels van zijn bord in zijn handen veegt om daarna positie te nemen in zijn overwoekerde achtertuin. Het tuinbedrijf dat snoeide is namelijk failliet gegaan. Hij gaat staan met zijn armen wijd en opent zijn handen. De vogels komen aanvliegen, vertrouwen hem en pikken voorzichtig de kruimels uit zijn handen.

Iedere woonplaats heeft zijn eigen vreemde eend in de bijt. Zo'n man (of vrouw, maar meestal man) waar de kinderen bang voor zijn en verhalen over gaan verzinnen. Misschien is Sal ook zo ontstaan. Hij is in ieder geval een karakter dat staat als een huis.

Astrid Habraken - Madame Bonheur

Astrids boek wordt omschreven als detective en liefdesverhaal in één en daar zijn wij het roerend mee eens. Wat bijzonder is, is dat aan het begin van het boek Madame Bonheur dood wordt aangetroffen in haar hotelkamer. Er is dus een overleden personage genomineerd voor de prijs voor beste personage. Maar, het betreft hier een raamvertelling en gedurende het verhaal leren we Madame Bonheur heel goed kennen.

De herkomst van Madame Bonheur is mysterieus, want haar achternaam en het adres in Parijs blijken na haar overlijden niet correct en haar familie is onvindbaar. Daarop besluit hotelreceptioniste Claire, die een goede band had met de dame, naar Parijs te gaan en haar geheimen te ontrafelen.

Madame Bonheur heeft het nodige verlies en bedrog meegemaakt en Astrid weet dit ontroerend, boeiend en zeer treffend te verwoorden. Als lezer sluit je de madame in je hart.

Stephan van Erp – Het onvergetelijke leven van Nard

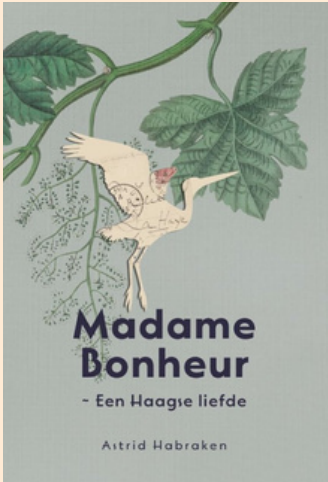
Wie kan er beter drummen dan Nard den Decker? 'Niemand!' zou Nard zelf zeggen. Toch is er iets vreemds gaande met het drumvermogen van deze man, die vanaf de eerste pagina toch wel héél erg in zichzelf gelooft en zich door niemand iets laat vertellen. Naarmate we verder lezen zien we de scheuren in zijn houding komen en leren we wat daaronder schuilt, die nare waarheid die Nard liever niet wil zien.

We volgen hem in zijn worsteling met de diagnose 'dementie' en zien dat deze man zichzelf overschreeuwt om zijn vreselijke lot maar niet te hoeven voelen. Naarmate de ziekte vordert droogt zijn branie langzaam op en blijft er een leven achter dat niemand zichzelf toewenst.

Stephan van Erp weet de aftakeling met verve te beschrijven, zodat we horen hoe het geroffel van Nards drum zachter en zachter wordt. Het liefst zouden we naast Nard gaan zitten, zijn hand pakken en zeggen dat het allemaal goed komt.

Juryrapport

Beste boek

Astrid Habraken – Madame Bonheur

Ja, wat kan ik zeggen van deze roman. Alles klopt. Van pagina 1 tot het einde bleef ik geboeid. Wie is die Madame Bonheur die elke zomer dezelfde twee weken verblijft in het Haagse hotel. Ze bouwt daardoor een relatie op met het personeel van het hotel. Als receptioniste Claire haar dood in haar hotelkamer aantreft, blijkt dat niemand haar echt kent.

Claire gaat op onderzoek uit; haar leven kan wel wat spanning gebruiken. Stukje bij beetje wordt het leven van Madame Bonheur ontrafeld. Van Den Haag reizen we naar Frankrijk om daar te landen tussen de druivenranken, we gaan door naar het klooster. Een heldere schrijfstijl, leest gemakkelijk en zeer toegankelijk. Het voelde alsof ik deel uitmaakte van het verhaal, direct vanaf het begin. Je leest boeken die je dichtklapt en zegt mooi boek. Een half jaar na het lezen weet je nog nauwelijks waar het verhaal over ging. Dit boek blijft bij je. Af en toe duikt Madame Bonheur weer op in mijn gedachten. Voor mij is het een verhaal over hoop en rotsvast vertrouwen.

Xander Jongejan - Sal

Sal is een oude man die zich in klinkende, beeldende zinnen aan de lezer openbaart. Een mens als een vergeeld cryptogram dat door de lezer langzaam opgelost wordt. Er gebeurt vrij weinig, zeker aan het begin, en toch gebeurt er heel erg veel. Een personage zo neerzetten dat je als lezer al geïntrigeerd bent door zijn dagelijks leven, door zijn gang naar het toilet en zijn getob met zijn huishoudsters, is heel erg knap.

Daarnaast weet Xander Jongejan de andere personages net zo mooi tot leven te brengen – een eervolle vermelding voor zijn bovenburen, die zwijgend in het boek aanwezig zijn en toch door de lezer in al hun tragiek gezien worden.

Naarmate het boek vordert los je langzaam de cryptogram die 'Sal' heet op, maar nergens wordt het expliciet. Xander Jongejan heeft het principe van 'show, don't tell' als geen ander begrepen en laat het verhaal dat achter het verhaal schuilt geduldig zichtbaar worden.

Eenmaal aanbeland in de finale, voel je tot in je tenen met welke duivels Sal zijn leven lang gedanst heeft en kun je niet anders dan meeleven.

Josine Pieters - Monte di Neve

Wat een debuut! De lezer waant zich direct in de Italiaanse Alpen waar Eva, nadat haar relatie verbroken is, een zomer aan het werk gaat in een rifugio. Al is die naam misschien te veel eer voor de krakkemikkige berghut op de Monte di Neve.

Eva maakt al gauw een bijzondere verbinding met Julia, de slimme dochter van de norse berghuteigenaar. De innerlijke en uiterlijke kenmerken, ook van de andere personages, worden goed uitgediept zonder in te veel uitleg te vervallen. De krakkemikkigheid van de berghut lijkt hierbij symbool te staan voor meerdere personages.

Gedurende het verhaal bevrijdt Eva zich van haar oude overtuigingen en kan zij daardoor het antwoord vinden op de vraag wat er met de moeder van Julia, de slimme dochter van de norse eigenaar van de berghut, is gebeurd.

Het boek is stijlvast en beeldend geschreven. Voeg daar de relatief korte hoofdstukken aan toe en je blijft nieuwsgierig doorlezen. Dat Josine Pieters aan het einde de clichés wist te omzeilen, vinden wij een enorme plus.

Juryrapport

Beste plot

Pijnloos prikkeldraad

In Pijnloos Prikkeldraad worden we ondergedompeld in een utopie die toch een dystopie blijkt -of toch weer niet? Het is een ideeënroman die na de laatste pagina door blijft sudderen bij de lezer en zoals goede science fiction betaamt, vooral ook iets zegt over déze tijd.

In de schaduw van het verhaal ligt steeds de dreiging van geweld, van een uitbraak uit het systeem, maar dit boek durft een geheel andere afslag te nemen. Tegelijkertijd is Pijnloos Prikkeldraad ook een coming-of-age roman die verhaalt over een hyper-analytische hoofdpersoon die de chaos van de wereld tracht te vangen met zijn denkvermogen, een jongeman die nog iets door te maken heeft voordat hij zich een man kan noemen en hij de wereld aan kan kijken zoals deze is.

Het boek zet de lezer aan het denken en houdt je constant bij de les. Daarnaast is duidelijk dat de schrijver de nodige kennis van zaken heeft en in dit in kloeke zinnen over kan brengen. Een prachtig boek met een onverwacht einde!

Sanne ter Zee – De laatste date

In De laatste date wordt Gemke de ochtend na een personeelsfeest naakt wakker in het huis van haar baas. En voor haar staat: zijn vrouw ... Hoe ze daar komt en wat ze gedaan heeft? Ze weet het niet. Als blijkt dat haar collega op het feest om het leven is gekomen, gaat Gemke op onderzoek uit. En stuit ze op een geheim dat ze liever niet had willen ontdekken.

De opbouw van het boek is goed doordacht en origineel. Sanne gebruikt verrassende wendingen en sterke cliffhangers. Zonder de clou te verklappen – we vonden de ontknoping onverwachts.

In dit boek is niets wat het lijkt en niemand wie je denkt dat hij is. En soms word je wie je niet wil zijn. Of is dat een leugentje om bestwil?

Frank Peters – Het meisje bij het venster

Frank Peters bewijst dat een thriller niet hoeft te beginnen met een lijk dat gevonden wordt. Zijn personages hebben zo hun eigen sores. Die spelen zich af tegen het grotere geheel: het vinden van het laatste schilderij van Vermeer.

Peters zorgt dat je als lezer helemaal in het verhaal gezogen wordt. Twee verhaallijnen dansen om elkaar heen; het verleden en het nu. De twee hoofdpersonen draaien om elkaar heen én Peters speelt met feit en fictie.

Het meisje bij het venster is een boek dat je niet meer weg kunt leggen. Hij heeft duidelijk een eigen stem, die vooral goed past bij het hoofdpersonage Rik. Als er meer boeken gaan volgen, kunnen we ons voorstellen dat lezers zeggen 'dit is een echte Peters'.